

Tot es pot canviar

Us vull explicar una història que potser no us creureu: tot es pot canviar.

Tot va començar en un dia normal en que havia d'anar a l'escola. Pel camí, els carrers eren grisos, plens d'asfalt, perquè feia poc que havien tallat els darrers arbres que quedaven. Per aquells tristos carrers la gent que no tenia diners per menjar buscava en els contenidors. Els cotxes mai s'aturaven i treien fum per tots costats. Quan per fi vaig arribar a l'escola, el mestre em va renyar per arribar tard. Els professors sempre estaven molt nerviosos i ens feien exàmens i ens posaven deures... tot ben avorrit. Quan va sonar el timbre, vaig sortir amb els meus amics. Quan vaig arribar a casa, els meus pares miraven la televisió que continuava parlant dels refugiats, famílies sense lloc on anar que fugien de la guerra i volien entrar en el nostre país, però no els ho permetien. També parlaven de l'alcalde que apujava els impostos i dels polítics que enganyaven la gent. Al vespre em vaig quedar mirant per la finestra com el sol es ponia, com el darrer raig de llum donava pas a les tenebres.

L'endemà va sortir el sol i tot va començar a canviar. Pel camí d'anar a l'escola, vaig veure un grup de senyors parats al carrer que no sabien tornar a casa seva. Era molt estrany. També vaig veure llargues cues de cotxes parats darrera algú que, de sobte, havia oblidat com canviar de marxa o que no sabia engegar el motor. I el més sorprenent de tot, a l'escola, el mestre no sabia què explicar, i per la cara que feia, tampoc sabia ben bé que hi feia allà.

Els meus companys i jo no sabíem què passava i en vàrem estar parlant a l'hora del pati. El meu amic Josep, l'endemà, ens va dir que s'havia fixat en una cosa sorprenent. A la tarda, ell estava avorrit a la plaça, com sempre, pensant en les seves coses, quan es va fixar en un mosquit que passava. Seguint-lo amb la mirada va veure com pessigava un cambrer i de sobte, aquell cambrer semblava no recordar res. Es va quedar parat a la vorera sense entrar al bar ni acabar de servir les begudes als clients.

Costava de creure que fos un mosquit el que prenia la memòria a la gent, però tot semblava encaixar. Els meus amics i jo vam decidir fixar-nos en tot el que passava quan

hi havien insectes a prop. I en poc temps ja ho sabíem segur: aquells mosquits eren els culpables, eren els lladres de records.

Vàrem fer una mapa de la zona, fent un puntet cada vegada que vàiem un mosquit, per saber d'on sortien aquells diminuts lladres. Vàrem deduir que vivien en una fàbrica abandonada.

Ja feia dos dies que l'escola estava tancada i teníem els dies lliures. Algunes persones grans encara tenien memòria, però s'amagaven desitjant que no els passés res. Nosaltres no sabíem per què no ens picaven i continuàvem passejant pels carrers. Potser era perquè no teníem gaires records emocionants, encara érem petits.

Tots armats amb caçapapallones, insecticida, matamosques, amb les bufandes fins el nas, vam agafar el camí cap a la fàbrica. Vam entrar en aquell lloc fosc, simplement il·luminat per les esclatxes en la vella paret, amb tant poca llum que no podíem veure els mosquits. Per això vàrem utilitzar unes llanternes. Vam donar llum a aquella enorme i polsosa sala. De cop, una desena de mosquits es van dirigir ràpidament cap a les llanternes i es van posar a giravoltar davant d'elles, tots atrets per la llum. Agafant totes les nostres eines, els vam poder caçar tots.

Però la nostra història no s'acaba aquí. Encara quedava una cosa molt important per fer: retornar la memòria a totes les persones!

Ens vàrem dirigir cap al poble, feliços com ningú. Vàrem arribar i de seguida començàrem a pensar com ens ho faríem amb tot aquell munt de persones sense records. Es feia de nit i tots vam anar cap a les nostres cases on no hi havia ningú. Totes les persones voltaven silencioses pels carrers, perquè no recordaven com dormir. Un silenci espès regnava en aquell racó de món, una foscor absoluta s'escampava per tot el poble. Jo tampoc podia dormir i vaig sortir de casa. Vaig creuar carrers fins arribar a una petita muntanya. Les estrelles brillaven com mai i vaig presenciar aquell moment únic, en que tot havia canviat. Una sensació de pau va envair el meu cor. Una idea es va despertar al fons de mi. Ja tenia una solució.

Quan sortia el sol vaig córrer a buscar els meus amics i els vaig explicar la meva idea. De seguida vàrem començar a actuar. Vàrem explicar a tot el poble, amb molta paciència,

totes les coses que es fan cada dia. Després de molta feina vàrem aconseguir parlar amb tota la gent del poble. I tot va tornar a ser normal, o potser una mica diferent.

Em desperto i vaig a l'escola. Pel camí els carrers són plens de flors i arbres, papallones de tots colors van d'una flor a l'altra. Hem explicat que en el poble sempre s'havia cuidat la natura. Tota la gent va amb bicicleta amunt i avall, cap cotxe circula per aquell poble. En el carrer ja no es veu gent remenant els contenidors perquè tothom té algun petit treball. Quan arribo a l'escola el mestre de bon humor explica coses noves. Arribo a casa i els meus pares llegeixen llibres. No recorden, perquè no els ho hem explicat, que abans es mirava la televisió. Al vespre miro a través de la finestra el sol com es pon, com el darrer raig de llum dóna pas a les estrelles.